

Arrest

nr. 129 076 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 januari 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de redelijke termijn, het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 21 mei 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 22 mei 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoeker richt op 23 mei 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 augustus 2014 staat het volgende vermeld: *“De Kamervoorzitter wijst de partijen op de grond van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bekritiseert 1 punt van de beschikking, met name waar de beschikking stelt dat geen termijn is bepaald voor de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat verzoekende partij geen belang heeft bij zijn grief omtrent de behandelingstermijn. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat slechts na meer dan 4 jaar een beslissing werd genomen in de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij meent er wel degelijk belang bij te hebben snel antwoord te krijgen en geen 4 jaar dienen te wachten. Het principe van de rechtszekerheid gebiedt de overheid volgens de verzoekende partij op snelle wijze duidelijkheid te verschaffen omtrent haar rechtspositie. De verzoekende partij erkent dat er weliswaar geen wettelijke bepaling is, maar acht het principe om op redelijke termijn te oordelen geschonden. Zij vraagt de Raad niet zich in de plaats te stellen van de overheid, maar verzoekt erom vast te stellen dat er een schending is van de redelijke termijn. In de bestreden beslissing wordt ook niets gezegd over waarom een beslissingstermijn van vier jaar geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, waarbij verzoekende partij stelt dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid betreft. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en herhaalt dat er geen wettelijke bepaling is waarbinnen een aanvraag dient behandeld te worden. Dit hangt af van de omstandigheden.”*

2.5. Verzoeker bekritiseert de beschikking voor wat betreft de uiteenzetting omtrent de behandelingsstermijn van zijn verblijfsaanvraag van vier jaar. Waar verzoeker stelt dat hij zijn belang inzake dit betoog ontleent aan een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de redelijke termijn, volstaat het te verwijzen naar wat in de beschikking wordt gesteld. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een behandelingstermijn en benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. De eventuele vaststelling dat verzoeker het recht heeft om niet vier jaar te moeten wachten op een beslissing en dat de bestreden beslissing – die zijn verblijfstoestand niet wijzigt – aldus eerder had moeten worden genomen, heeft niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in zijn hoofd zou ontstaan (zie ook RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, volstaat dan ook niet om een belang aan te tonen bij zijn grief omtrent de beslissingstermijn van verweerder. In zoverre verzoeker stelt dat het geenszins zijn bedoeling is de Raad te vragen zich in de plaats te stellen van het

bestuur, stelt de Raad dat dit ook niet werd geponeerd in de beschikking. Door verder louter te herhalen dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom een behandelingsduur van vier jaar geen buitengewone omstandigheid is, weerlegt verzoeker de concrete grond hieromtrent in de beschikking – namelijk dat het niet aan verweerder toekomt ambtshalve buitengewone omstandigheden op te werpen – niet.

Verzoeker brengt met zijn uiteenzetting geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA